

CSETÉNYI ANIKÓ

A HÁROM BŰVÖS PALACK

Tündérország határszélén, ott, ahol a kacsalábon forgó palotákat felváltják a lapulevelek árnyékában meghúzódó piros kalapos galambházikók, éledgett egy kedves tündércsalád.

Tündér papa egész héten mézeskalácsot süített, szombatonként aztán befogta az aranyhörcsögöt a dinnyehéj-szekérbe, és bekocsizott a tündérlaki vásárba. Ott felállította a sátrát, és mielőtt a nap lement, túladott minden portékáján. Hogy mi volt a titka a híres mézeskalácsoknak, azt is elárulom. Tündér papa soha két ízben nem süített két egyforma kalácsot. Ahány szív, annyiféleképpen kanyarította a cukormintát; ahány húsár, annyiféleképpen pödörítette a cukorbajszát. A tündériskolában a tündértanítók Tündér Tóbiás-féle mézesbábokat osztogattak év végén a legszorgalmasabb tündérgyerekeknek; egy szóval ismerték Tündér papa nevét kicsinyek és nagyok, kivéve a varázslókat és a királyi tanácsosokat, akik nem foglalkoztak olyan komolytalan és gyerekes dolgokkal, mint a mézeskalács.

Amíg Tündér papa a kemence mellett szorgoskodott, Tündér mama a nyári konyhában, egy kis rézüstben virágillatot kotyvasztott mézből és harmatból. Külön kis befőttesüvegekben sorakozott a polcán a szegfű, a viola, az akác, a zsálya illata, gondosan befedve celofánnal, lekötözve spárgával, hogy el ne párologjon. A virágok tavasszal egymásnak adogatták a kilincset, mert aki csak egy kicsit is adott magára, Tündér mamánál szerzte be az illatát. Nem egy közülük – hogy csak az ibolyát és a levendulát említsem – szerény külseje ellenére díjat nyert az illatával a híres tündérlaki virágkarneválon.

Tündér Tóbiásnak volt egy lánya – Tündér Anninak hívták.

Csak névrokona a sok meséből ismert Tündér Ilonának, de szépségben vetekedett vele, ügyességben pedig messze felülmúlta. Ha bővebbet akarsz róla tudni, figyeld meg tavasszal az erdőn röpködő lepkéket: ha különösen szépre bukkanasz közöttük, biztos lehetsz benne, hogy Tündér Anni festette rá a pávaszemet. Alig-alig pihent hajszálvékony kis ecsetje – a borz a három legszebb szál bajuszát tépte ki külön az ő kedvéért –, és a finom hímpor festékből szebbnél szebb bíborvörös, rozsdabarna, tengerkék pettyek, karikák sikeredtek a keze nyomán a pillangók szárnyán. Két teljesen egyforma pillangót pedig ugyanúgy nem találsz, ahogy nincs két teljesen egyforma illatú virág sem.

Történt egyszer, hogy a hirtelen kerekedett nyári zápor elkapott az erdőben egy tekintélyes férfiút. Tündér mama éppen a nyári konyhában csukta be a spalettát, nehogy beverjen az eső, amikor megpillantotta a magas rangú urat, amint cseppet sem előkelő mozdulatokkal ugrándozott keresztül a sűrű buborékokat vető pocsolyákon, és a gombaházikó felé igyekezett.

Tündérék világéletükben jólelkű, vendégszerető népek voltak, így hát természetes, hogy egy percig sem hagyták az esőben ácsorogni a csuromvizes idegent, hanem szívélyesen betessékeltek a szobába. Tündér mama mézes teát forralt a számára, nehogy náthát kapjon, Tündér papa kölcsönadta neki a legszebb házi köntösét, Anni pedig fölakasztotta átázott fekete köpenyét az előszobában a csigaszarvra száradni.

Amíg a köpeny száradt, sok mindenről folyt a szó. Kiderült, hogy a vendég nemcsak varázsló, hanem ráadásul még titkos tanácsos is – márpedig ez a két cím külön-külön is igen előkelő dolog. Elmesélte, hogy a tündérkirály megbízásából járja az országot, hogy a szegényebb sorsú tündérek életét tanulmányozza, és ha lehet, segítsen rajtuk.

– Őfelsége legfőbb óhaja, hogy minden alattvalója boldog legyen – tette hozzá nyomatékkal.

– Ó, mi nagyon boldogok vagyunk! – válaszolta élénken Tündér papa.

A tanácsos úr körbejártatta tekintetét a kis szoba szerény bútorzatán, és kételkedve hunyorgott. Azután apróra kifaggatta mindegyiküket, hogyan él, mivel foglalkozik. Bezzeg megörült Tündér papa, hogy eldicsekedhet élete büszkeségével, a gyönyörű mézeskalácsformákkal, és megmutogathatja a temérdek furfangos mintát, mégpedig nem is akárkinek, hanem egy valószínű királyi tanácsosnak, aki a jelek szerint tudós férfiú is. Utána a nyári konyhába mentek – a nap ekkor már ismét ragyogóan sütött –, és a jeles vendéggel sorra megszagoltatták a rózsa, a jázmin, a bazsalikom illatát. Úgy látszik, érdekelte a dolog, mert még az ezer illat receptjét tartalmazó szakácskönyvet is átböngészte, de szólni egy kukkot sem szólt, csak a szemöldökét mozgatta.

A kis szoba ablakában megpillantotta Tündér Annit, aki éppen egy fecskefarkú pillangó estélyi ruháját tervezte hihetetlen gonddal és türelemmel. A tanácsos úr megszólította a világszép leányzót:

– Mondja, kisasszony, mennyi ideig tart, amíg egy ilyen könnyű elkészül?

– Ó, ha szépen akarjuk csinálni, beletelik egy félnap munkába is – felelte Anni –, de megéri a fáradságot. Tessék megnézni, milyen gyönyörű, ahogy a vajsínű körök fokozatosan átmennek éjbarnába!

A varázsló azonban a homlokát ráncolta.

– Babramunka – jelentette ki határozottan. – Az igaz, hogy szép, de alig van látszatja, és ráadásul a szemet is rontja. Nem telik bele három esztendő, és a kisasszonynak pápaszemet kell viselnie.

A Tündér családot meghökkentette a jóslat, tudni való ugyanis, hogy a szemüveges tündérlány rendkívül ritka jelenség.

– Mit tegyünk? – kérdezte szorongva Tündér mama. – A mi Annink él-hal a munkájáért.

A királyi tanácsos fölényesen mosolygott. És minthogy nemcsak tanácsos volt, hanem varázsló is, a köntöse ujjából három kicsi, de különleges formájú palackot teremtett elő.

– Jótett helyébe jót várj! – mondta, és átnyújtotta a legnagyobb palackot Tündér Tóbiásnak. – Ezentúl nem kell vesződnie azzal a sokféle kacskaringóval meg cirádával; elég, ha ennek az üvegnek a tartalmával meghinti a kalácsokat.

Tündér papa kipróbálta, és – láss csudát! – a mézeskalács szíven négylevelű lóhere nőtt hófehér cukorból. Ugyanaz a lóhere díszítette a mézesbábu pólyáját meg a huszár csákóját is.

– Micsoda szerencse! – lelkendezett Tündér mama, Tündér papa azonban gondterhelten vakaródzott.

– Szép, szép – dünnyögte –, de hát az én fejem számtalan ötlettel van tele, ez a csudapalack meg csak ezt az egyet tudja.

– Badarság – recsegte a varázsló –, hiszen a végén úgyis megesszik a mézeskalácsot!

Azzal a középső palackot Tündér mamának nyújtotta.

– Illateszencia – magyarázta fontoskodva. – Ezerféle illat keveréke egyetlen palackban. Egyetlen ujjnyomással belepermetezhető a szükséges adag egy virág kelyhébe.

– Ez aztán a nagyszerű, ugye, mama? – örvendezett Tündér papa. – Legalább nem kell annyit pepecselned a konyhában ezentúl!

– És minden virágnak egyforma illata legyen? – aggodalmaskodott Tündér mama.

– Badarság! – vetette közbe ismét a varázsló, ez volt a szavajárása. – A méhek így is, úgy is rátalálnak a virágmézre.

Azzal Anni kezébe nyomta a legkisebb palackot.

– Egyetlen csöpp elegendő ebből a folyadékból, s a kisaszszonynak nem kell többé rongálnia a szemét.

Anni rácseppentett a papirosra egy pöttyöt, és a fehér lapon abban a minutumban megjelent egy pávaszem: kék a közepe, zöld a széle. Kipróbálta egyszer, kétszer, tízszer, de bizony minden pávaszem úgy hasonlított az előzőre, mintha ikertestvérek volnának.

– Már engedje meg, kegyelmes uram, de bizony ez unalmas – mondta ki kerekén a szép lány.

– De milyen kényelmes – vitatkozott a varázsló.

– És milyen hasznos – tódította Tündér mama –, gondold csak el, hány lepkével készülsz el így egyetlen délután! Sok pénz jelent ám ez, édes lányom!

– Ugyan melyik lepke fogja nálam festetni a pávaszemeit, ha megtudja, hogy a szomszédjának is szakasztott ugyanolyant készítettem? – nevetett a szép Anni.

– Az már az én gondom – jelentette ki a varázsló.

Azzal két varázskört és egy varázsnégyszöget írt a levegőbe, és máris berepült az ablakon a Tündérharsona legfrissebb kiadása. Az udvari hírek között egyetlen pöccintéssel rámutatott egy tudósításra, amely leírta, hogy őfelsége a tündérkirály díszlakomán látta vendégül rokonát, a manókirályt, s a számos csemege között Cincér Pincér, a főasztalnok valódi Tündér Tóbiásféle mézeskalácsot is feltálalt. Néhány sorral lejjebb a szemfüles újságíró arról tájékoztatta olvasóit, hogy a lakomát követő udvari bálon a tündérkirálynő valami különlegesen finom illatszert használt, amely Tündér Tóbiásné született Rezeda Malvin vegykonyháján készült, ezer virág illatából összekeverve. Egy másik cikk beszámol arról, hogy a díszes vendégsereg kirándult az Üveghegyre; Tündér Ilona főhercegnő hintóját hat egyforma lepke húzta, és mind a hatnak a szárnyát a híres divattervező, Tündér Anni díszítette kék és zöld pávaszemekkel.

Mondanom sem kell, hogy az ármányos újságnak meglett a hatása. Tündér Tóbiás sátrában mindenki olyan mézeskalácsot

akart venni, amilyent a tündérkirály evett. A virágok olyan illatért ostromolták Tündér mamát, amilyent a királynő használt. A lepkék egytől egyig olyan pávaszemeket rendeltek Tündér Anninál, amilyent a főhercegnő kocsija elé fogott pillangók viseltek. Még szerencse, hogy a bűvös palackokból sohasem fogott ki a varázsfolyadék, tudniillik ugyanazzal a módszerrel készültek, mint a „terüljasztalkám”.

Egész Tündérország a szegény mézesbábos szerencsését irigyelte. Dőlt a csengő tallér a Tündér családhoz, azt sem tudták már, mit kezdjenek vele. Kacsalábat építettek a gombházikó alá, a hörcsögvontatású dinnyeszekeret kicserélték a legdivatosabb napsugár hajtású táltosra, csokoládét reggeliztek hétköznapi is, és még mindig annyi aranyuk maradt, mint a rosta lika, sőt még egy kicsit annál is több. A varázsló, valahányszor új híreket kapott a derék Tündér Tóbiásék mesebeli szerencséjéről, elégedetten hátradőlt piros bársonyszékén, megdörzsölte kezét, és ezt gondolta:

„Hiába, nincs szebb dolog a világon, mint jól tenni!”

Egy szép napon kedve szottyant, hogy a saját szemével gyönyörködjék Tündér Tóbiásék boldogságában, amit egyedül az ő nagylelkűségének köszönhetnek. A királyi tanácsosoknak ritkán van alkalmuk jól tenni, ezért hát azt a keveset nagyon megbecsülik. Már messziről megpillantotta Tündér papát. Ott kuporgott a kemence mellett, körülötte halmokban tornyosult a mézeskalács. Éppen azzal foglalatoskodott, hogy a frissen sült kalácsokat egy irdatlanul mély zsákba gyömöszölte. Az arcán furcsa módon nyoma sem látszott az örömmek; mogorva volt és kedvetlen, ráadásul legalább három napja nem borotválkozott. Amikor megpillantotta a varázslót, feltápászkodott, és dörmögött valamit.

Tiszteletteljes üdvözlésnek is vehette, aki akarta. A varázsló képe viszont sugárzott.

– Megy a munka, megy? – kérdezte, és rákacsintott Tündér papára.

Ismét az előbbi dörmögés, ami nyilván azt jelentette, hogy persze, de még mennyire. Azzal tovább tömködté a sok egyforma kalácsot a zsákba.

– Össze fogja törni – figyelmeztette a varázsló. – Miért nem rakja inkább egy széles füles kosárba?

Erre aztán érthetően válaszolt Tündér papa:

– Ha összetörnek, annál jobb. Annyi van belőlük, mint a szemét. És még azt mondják, hogy a négylevelű lóhere szerencsét hoz! Ezret készítek egy nap, érti? Ezret! Beteg vagyok, ha a saját kezem munkájára nézek. Ha bekötöm a zsák száját, legalább nincs a szemem előtt.

A varázsló hümmögött, és megkérdezte, hogy van a kedves Tündér mama.

– Köszönöm jól – felelte Tündér papa kurtán –, mert most éppen hagymát aprít.

– Tessék? – hűledezett a varázsló, és azon tűnődött, vajon nem zavarta-e meg a jó Tündér papa eszét a váratlan szerencse.

– Hagymát bizony – mondta Tündér papa. – Annak legalább más az illata, mint a csudapalackban levő kotyvaléknak.

A varázsló szemöldöke a homlokára szaladt a megdöbbenéstől. Kinyitotta a száját, de aztán hamarosan ismét becsukta, mert szóhoz sem tudott jutni ekkora hálátlanság hallatán. Ebben a pillanatban lépett a műhelybe Tündér Anni. Még mindig szép volt, de olyan sápadt és sovány, hogy a vendégnek is feltűnt.

– A kisasszony megint agyonhajszolja magát – csóválta a fejét, és mert az orvostudományban sem volt járatlan, hozzátette: – Többet kellene sétálnia a réten, a friss levegőn!

Anni azonban haragosan legyintett.

– Soha többé nem megyek a rétre! Nem akarok kék meg zöld pillangókkal találkozni; torkig vagyok már velük! Rádásul

minduntalan összetéveszttem őket, és kész a sértődés, hogy így-úgy, mióta jól megy a sorom, meg sem ismerem a régi barátaimat. De hát hogyan különböztessem meg egyik lepkét a másiktól, ha egyenruhában járnak, mint a tűzoltók?

– Nem is mondtátok, hogy vendég van – nyitott be Tündér mama; bizony megőszült tavaly óta. – No nézd csak, hiszen ez a tanácsos úr! De rég nem láttuk! Anni kedveském, miért nem hozol egy széket a tanácsos úrnak?

– Köszönöm, nem ülök le! – vetette oda a varázsló szárazon. – Így is többet időztem a kelleténél. Meg akartam nézni, hogyan örülnek a szerencsájüknek. De hát, ugye, csak hálát ne várjon az ember manapság. A három bűvös palackot magammal viszem.

– Valóban elviszi?! Tanácsos úr! Jótevőnk! – kiáltozták mindhárman egyszerre, és a királyi tanácsos végre-valahára meglátta arcukon azt, amit eddig oly nagyon hiányolt: az elégedett és boldog mosolyt.